

РЕШЕНИЕ

№ 5175

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 25.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **5941** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Ю. Л. Д. срещу мълчалив отказ на главния секретар на Висшия съдебен съвет по заявление вх. № В.-7588/19.05.2022 г. за предоставяне на достъп до обществена информация.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на мълчаливия отказ. Твърди, че органът не се произнесъл в срока по чл. 28, ал. 1 ЗДОИ. Развива доводи за съществуването на законов императив за писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ.

Ответната страна – главният секретар на Висшия съдебен съвет, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано със заявление от 19.05.2023 г., с което от Висшия съдебен съвет е изискана информация, създавана по повод Наредба № 6 за извършване на процесуални действия и удостоверителни изявления в електронна форма, приета от В. (Наредбата), а именно: 1). Регистър на процесуалните действия и удостоверителни изявления, извършени от органите на съдебната власт по електронен път – чл. 3, ал. 1 и чл. 52, т. 4 от Наредбата; 2). Редът за осъществяване на достъп до

програмните интерфейси, определен с решение на пленума на В. – чл. 8, ал. 3 от Наредбата; 3). Изискванията към потребителските интерфейси – чл. 9, ал. 1 от Наредбата; 4). Политика за достъпност на съдържанието за хора с увреждания – чл. 10, ал. 1 от Наредбата; 5). Информацията относно всички процесуални действия и удостоверителни изявление, извършвани от органите на съдебната власт по електронен път – чл. 12, ал. 1, т.1-10 и ал. 2, т. 1-5 от Наредбата; 6). Актове за одобряване на шаблони и визия – чл. 15, ал. 1 и чл.16, ал.1 от Наредбата; 7). Правила за институционална идентичност и визуализация на съдържанието, определени от пленума на В. – чл.17, ал. 1 от Наредбата; 8). Редът за подаване на е-документи на външен носител, установен с решение на пленума на В. по чл. 27, ал. 1, т. 2 от Наредбата; 9). Предварително дефинираната структура посредством общоприет стандарт, който е одобрен от Пленума на В. – чл. 30, ал. 2 от Наредбата; 10). Одобрените от Пленума на В. файлови формати, които нямат възможността да включат в себе си ел. подпис – чл. 30, ал. 2 от Наредбата; 11). Адрес за програмен интерфейс, одобрен по реда на чл. 360б, ал. 1 ЗСВ – чл. 34, ал. 2, т. 1 от Наредбата; 12). Евентуално определеният от Пленума на В. друг ред за успешна идентификация – чл. 35, ал. 2 от Наредбата; 13). Правила за мрежова и информационна сигурност на информационни системи и за видовете информационен обмен, който извършва между тях в органите на съдебната власт – чл. 47, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата; 14). Стандартите и протоколите за обмен на електронни документи – чл. 51, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата; 15). Стандартите, описани в регистъра на стандартите, по които органите на съдебната власт осъществяват комуникация с лицата, осъществяващи функции с организации, предоставящи обществени услуги и с административните органи, вписани в Административния регистър към Администрацията на Министерския съвет – чл. 53, ал. 1 от Наредбата; 16). Формализираните описания на данните, които са вписани в регистъра на информационните обекти – чл. 53, ал. 2 от Наредбата; 17). Другите формализирани описания на данните, които подлежат на задължително унифициране – чл. 53, ал. 3, т. 10 от Наредбата; 18). Взетите от В. решения по § 4 от Наредбата; 19). Поддържаните в регистъра на информационните ресурси в органите на съдебната власт метаданни за всеки разработен за нуждите на органите на съдебната власт софтуер – чл. 53, ал. 3 от Наредбата (фирма – разработчик или отдел; изходен код; година на изграждане; срок на гаранционна поддръжка; история и условия на гаранционната и извънгаранционната поддръжка; интеграции с други информационни системи, в т. ч. обхват и формат на обменяните данни, условия на интеграцията, изходен код на разработените комуникационни модули и др.; версия; договори за разработка и надграждане; други, свързани със софтуера информационни ресурси, в т. ч. техническа документация, ръководства за работа и др.; цена и разходи за извънгаранционна поддръжка).

По така подаденото заявление за достъп до обществена информация, главният секретар на Висшия съдебен съвет не е издал решение за предоставяне или отказ за предоставяне на информация.

По делото са приложени Вътрешни правила за достъп до обществена информация във В., прието с решение на Пленума на В. по протокол № 16/23.09.2021 г., от които се установява, че главният секретар на В. е определен да взема решения за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и от активно легитимирано лице, тъй като не се удовлетворява негово искане по депозираното заявление за достъп до обществена информация.

Жалбата е подадена на 15.06.2023 г., което е в едномесечния срок по чл. 149, ал. 2 АПК. В тази връзка заявлението е депозирано на 19.05.2023 г., поради което на основание чл. 28, ал. 1 ЗДОИ органът е следвало да се произнесе в 14 – дневен срок, който изтича на 02.06.2023 г., т. е. жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 2 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В настоящия случай липсва произнасяне от компетентния административен орган по подадено заявление за достъп до обществена информация, поради което е налице формиран мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 АПК.

Задължените да предоставят информация по закона субекти са посочени в чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗДОИ, сред които е Висшият съдебен съвет, респ. определеният главен секретар на В.. В тази връзка в чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е регламентирано, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или отказ от предоставяне на исканата информация, за което уведомяват писмено заявителя.

Оспореният мълчалив отказ за достъп до обществена информация е постановен в нарушение на материалноправните норми на ЗДОИ. След като задълженият субект е бил сезиран със заявлението по чл. 24 ЗДОИ, то същият е бил длъжен да постанови решение в срока по чл. 28, ал. 1 от закона. Разпоредбата на чл. 38 ЗДОИ императивно определя изискуемото съдържание на решението за отказ, а именно задълженият субект е длъжен изрично да се произнесе по подаденото пред него заявление за достъп до обществена информация с акт, в който при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно предоставяне на достъп до търсената информация. Правилото на чл. 39 ЗДОИ регламентира, че решението за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация се връчва на заявителя срещу подпис или се изпраща по пощата с обратна разписка.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимият материален закон (предмета и целта на закона) и при изричните разпоредби на чл. 28, ал. 2, чл. 34, чл. 38 и чл. 39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл. 3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. Налице е императивна разпоредба на закона, въвеждаща задължението за писмено произнасяне по заявлението. При направено искане за достъп до информация, задълженият субект е длъжен да разгледа подаденото заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в разпоредбите на чл. 28 – чл. 33 вкл. от ЗДОИ, вследствие на които да прецени исканата информация дали е такава по определението на закона или не, налице ли са законови ограничения за достъп до исканата информация и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената информация не може да бъде получена на основание ЗДОИ. В този смисъл мълчалив отказ по ЗДОИ е недопустим, поради което същият само на това основание подлежи на отмяна.

Изцяло неоснователни са възраженията, че търсената информация е налична в ЕПЕП,

т.е. информацията е общодостъпна. По – горе се отбеляза, че органът трябва да задължително да се произнесе с решение, с което да предостави информацията или да изложи мотиви за отказа, т. е. не се допуска постановяването на мълчалив отказ. Наред с това следва да се отбележи, че тези обстоятелства не са основание за отказ, тъй като органът е длъжен да посочи точно къде е публикувана информацията, като това се прилага само при осигурен публичен достъп. В тази връзка не следва да се отказва достъп до обществено информацията, ако същата общодостъпна.

Горното налага постановяване на решение, с което да бъде отменен мълчаливият отказ на задължения по закон субект да се произнесе по заявлението, подадено от жалбоподателя, а административната преписка да бъде върната на административния орган за постановяване на изричен акт по чл. 28, ал. 2 ЗДОИ.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания акт, направените от оспорващия разноски по делото, следва да се възстановят от бюджета на органа, издал отменения акт. В случая оспорващият е направил разноски по делото в размер на 10 лева за внесена държавна такса.

Приложен е договор за правна помощ, от който се установява, че жалбоподателят е получил безплатна правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1 ЗА. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА и чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да се определи възнаграждение в размер на 1 000 лева за адвокат П. А. В., предоставила безплатна правна помощ.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на главния секретар на Висшия съдебен съвет по заявление вх. № В.-7588/19.05.2022 г. за предоставяне на достъп до обществена информация, подадено от Ю. Л. Д..

ВРЪЩА административната преписка на главния секретар на Висшия съдебен съвет за произнасяне с решение по чл. 28, ал. 2 ЗДОИ.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на Ю. Л. Д. сумата в размер на 10 лева, представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет да заплати на П. А. В. сумата в размер на 1000 лева, представляваща адвокатски хонорар за предоставена безплатна правна помощ на жалбоподателя.

Решението не подлежи на обжалване – чл. 40, ал. 3 ЗДОИ.

Съдия: